tvert med overordentlig Meget, og at det er saa langt fra, at det kan siges, at det er meget tilbageholdende, at det tvertimod efter min Overbeviisning er overordentligt vidtgaaende; det er et Forslag af den Beskaffenhed, at jeg ikke indseer Muligheden af, at Regjeringen, ikke blot denne Regjering, men en hvilkensomhelst Regjering, kan tage imod Finantsloven, hvis det maatte blive vedtaget. Det er mig aldeles klart, at disse Forslag, saavel det under Nr. 1 som det under Nr. 2, i Virkeligheden maae betragtes som en Forkastelse af Finantsloven. Det er saa langt fra, at de kunne siges at være tilbageholdende og ikke at bryde overtvert med Noget, at det forekommer mig øienshynligt, at de ligefrem bryde med Grundloven. Jeg tillader mig at udtale dette som min personlige Mening, jeg maa naturligviis ansee det som givet, at der er Andre, der have en anden Opfattelse heraf, da Forslagene jo saa ellers ikke vare fremkomne, ligesom den høitærede Formand jo da heller ikke vilde have tilladt, at de kom under Discussion, men dette forhindrer naturligviis ikke mig fra at have min Mening og at udtale den, den nemlig, at disse Forslag ere grundlovsstridige. Det Forslag, der fremtræder tydeligst og renest i saa Henseende, er det subsidiaire under Nr. 2, som gaaer ud paa, at „af Kongerigets saakaldte særlige Kasse maa intet Beløb udredes til at dække den Sum, hvormed de saakaldte Fællesudgifter maatte overstige de saakaldte Fællesindtægter, uden Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov, som slutter sig dertil". — Forslaget under Nr. 1 er ikke saa vidtgaaende i Henseende til Omfanget, som det under Nr. 2, men i qvalitativ Henseende er der ikke nogen Forskjel paa dem. Det bevilger de Udgifter, som have Hjemmel i Normalbudgettet og de dertil sig sluttende Tillægsbevillinger, der have faaet Lovskraft forinden Ratificationen af Freden i Wien, men dette Forslag protesterer ligeledes imod at nogen yderligere Fællesudgift maa udbetales af Kongerigets særlige Indtægter, medmindre den har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov." For det Første tillader jeg mig nu at forudsætte, at naar man taler om Finantslov og Tillægsbevillingslov, maa derved forstaaes denne Finantslov, som vi her have under Behandling, og den eller de Tillægsbevillingslove, der slutte sig dertil, og som altsaa ligeledes maa vedtages her i Rigsdagen, og at der derimod ikke paa nogen Maade haves Hensyn til den Finantslov og de Tillægsbevillingslove, der blive vedtagne af Rigsraadet og stadfæstede af Kongen. Man siger altsaa, at der ikke til Dækning af Monarchiets Fællesudgifter maa udbetales det Beløb, som dertil udfordres, med mindre Rigsdagen dertil giver sit Samthykke, og jeg tillader mig da at formene, at disse Forslag ere grundlovsstridige, navnlig i Uovereensstemmelse med § 4 i Grundloven af 29de August 1855, der ligefrem paabyder, at det Beløb, hvormed Monarchiets fælles Udgifter maatte overstige dets fælles Indtægter, skal udredes af Landsdelenes særlige Indtægter, og der siges, at det „skal udredes til den Tid, de (ɔ: de fælles Statsudgifter) forfalde, og i Tilfælde af Forsømmelse heraf, forlods fradrages Kongerigets særlige Indtægter." Denne Bestemmelse om, at Kongerigets særlige Indtægter skulde udrede forholdsviis Forskjellen imellem Monarchiets fælles Indtægter og fælles Udgifter, er altsaa Noget, der ikke blot har Hjemmel i Forfatningen af 18de November 1863 og de tidligere Fællesgrundlove, men det er ligefrem sagt i Grundloven af 29de August 1855 for Kongerigets Vedkommende. Derfor, siger jeg, kan jeg ikke see rettere, end at saavel Forslaget under Nr. 1 som Forslaget under Nr. 2 ere grundlovsstridige. Dette maa være tilstrækkeligt til Oplysning om, at ingen Regjering vil kunne gaae ind paa disse Forslag. Men selv bortseet fra det Grundlovsstridige i dem, hvorledes vil vel Regjeringen være stillet, naar paa den ene Side Rigsdagen opstiller sine Regler om Forholdet, og paa den anden Side Rigsraadet opstiller andre Regler? De ærede Medlemmer af Udvalget, der have meent, at den omstridte Passus i § 6 reent kunde udgaae, have maaskee tiltraadt dette Forslag af forskjellige Motiver, men jeg tillader mig dog indtil videre at forudsætte, at der er nogle af de Herrer, der have tiltraadt det, fordi de mene, at det er ligegyldigt, om det sidste Punktum staaer i § 6 eller ikke, idet nemlig, selv om denne Bestemmelse ikke stod